

Извештај о оцени докторске дисертације
мр Светлана Томић

Типологија јунака и јунакиња у прози српског реализма из родне перспективе

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовao комисију 23. март 2012. Наставно-научно веће Филозофског факултета, Нови Сад</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: др Бојана Стојановић-Пантовић, редовни професор, Српска књижевност и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 30.08.2004, Филозофски факултет, Нови Сад, ментор; др Сава Дамјанов, редовни професор, Српска књижевност и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 16. 11. 2006. Филозофски факултет, Нови Сад; др Славица Гароња-Радованац, ванредни професор, Српска књижевност и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 15.09.2010. Филолошко-уметнички факултет Универзитета у Крагујевцу и др Радослав Ераковић, доцент, Српска књижевност и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 8. 11. 2007. Филозофски факултет, Нови Сад.</p>
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Светлана (Ефтимије) Томић</p> <p>2. Датум рођења, општина, република: 11.04. 1970. Савски Венац, Београд, Србија</p> <p>3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 26. 11. 2003. Филолошки факултет у Београду, Поетика заплета у романима Светолика Ранковића</p> <p>4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: наука о књижевности</p>
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Типологија јунака и јунакиња у прози српског реализма из родне перспективе
IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикона и сл.
<p>Докторска дисертација мр Светлане Томић садржи укупно 312 страница копјутерски штампаног текста и њен садржај организован је кроз следећа поглавља: Апстракт 1-2; Abstract (English) 3-4; Увод 5-13;</p> <p>I МЕТОДОЛОШКИ ОКВИРИ 1. Поетолошки и компаративни пресек српског реализма, 14 1.1. Периодизација српског реализма. Динамика раздобља. Опште одлике 14-21; 1.2. Компаративни европски и јужнословенски оквир српског реализма 22-26; 2. Историјски оквир и етнографска грађа српског друштва друге половине 19. века 27-30; 3. Феминистичка критика универзитетског канона и „објективности“ интерпретативног ауторитета 3.1. Узнемиравајући сукоб новог културног поља са постојећом нормом 30-31; 3.2. Типови интелектуалне академске мизогиније 32-33; 3.3. Концепт перспективизма и нужност рефлексивности истраживача 33-34;4. Феминистичке критичко-теоријске праксе читања 4.1. Критика „фалусних“</p>

критичара 35; 4.2. Ревизионистичко читање старих текстова 35-36; 4.3. Читатељка која се опире 36-37; 4.4. Феминистичко одметање од текста 38-40; 4.5. Јунакиње и књижевнице као жртве друштвених уговора 40-44; 4.6. Феминистичка супротстављања стереотипном приказивању жена 45-47; 4.7. Емотивне реакције током читања и артикулација читаочевих родних знања 48-49; 4.8. Могућности феминистичког писца 49-50; **5. Методологија феминистичких тумачења репрезентације родова 50-54; 6. Нова разумевања идентитета 55-56; 7. Методолошки принципи типологије: општа правила 56-62 .**

II Типологија јунака и јунакиња у прози српског реализма из родне перспективе 1. Идеални типови 63; 1.1. Идеални типови „приватног патријархата“ 63-115; 1.2. Идеални типови „јавног патријархата“ 116-129; 2. Конструисани типови 2.1. Конструисани типови „приватног патријархата“ 2.1.1. Очеви 130- 165; 2.1.2. Мајке 165-182; 2.1.3. Мужеви 182-199; 2.1.4. Жене/супруге 200-210; 2.1.5. Деца/Синови 210-222; 2.1.5.2. Кћерке 222-238; 2.1.5.3. Браћа 239-248; 2.2. Конструисани типови „јавног патријархата“- Класно дефинисани типови 249-261; 2.2.2. Типови који крше закон 262-265; 2.2.3. Телесно другачији типови 266-267; 2.2.4. Ментално поремећени типови 266-267; 2.2.5. Расно и национално другачији типови 268-270; 2.2.6. Типови пред брачним уговором 271-272; 2.2.7. Типови другачијих породичних односа 273-375; 2.2.8. Посебни типови 276-280; 3. Периферни или непредстављени типови 281-282; **ЗАКЉУЧАК 283- 289. Књижевни извори 290-293; Секундарна литература 294-312.**

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Посматрано генерално и сумарно, докторска дисертација мр Светлане Томић структурисана је промишљено и на неколико различитих методолошких нивоа, у чијој интеракцији се одвија типолошко разврставање и тумачење варијабилности мушких и женских ликова у прози српског реализма посматраних из родне перспективе, што је први такав целовит и систематичан покушај у српској науци о књижевности. Њен аналитички узорак обухвата не само мушке ликове репрезентативних мушких писаца (Ј. Игњатовић, М. Глишић, Л. Лазаревић, С. Сремац, С. Матавуљ, Ј. Веселиновић, С. Ранковић, Л. Комарчић, Б. Станковић и др.) како је то досада чињено, већ је нагласак стављен особито на женске ликове, као и на романе и кратку приповедну прозу запостављених списатељица (Д. Гавриловић, М. Гргурова, Д. Бандић, К. Цветковић, М. Симић, Ј. Димитријевић). Ауторкина намера била је, између осталог, да покаже како су жене писци биле искључене из историја српске књижевности и академског/културног канона, што је знатно допринело сасвим другачијем тумачењу и вредновању поетичких домета и карактера српског реализма, а то се управо огледа и у специфичној концепцији, односно карактерологији мушких и женских ликова веома подесних за гинеитичко представљање њихових разноврсних улога.

Прво, уводно поглавље тезе носи наслов **Методолошки оквири**, и садржи укупно седам потпоглавља релевантних за аналитичко-интерпретативни приступ проблематици. Најпре се поставља питање о томе да ли су и на који начин писци српског реализма *оба рода* рефлектовали и критички деконструисали друштвену стварност, што је иначе темељна поетолошко-идеолошка идеја тога раздобља/правца у светској књижевности, али и кључни генератор конструкција родних улога, које су се транспоновале у књижевни текст.

У потпоглављу „Поетолошки и компаративни пресек српског реализма“, кандидаткиња се најпре критички осврће на досадашњу академску периодизацију и динамику српског реализма, који су у већој мери противречни и проблемски, поготово ако се узму у обзир нека дела која су нетипична за поједине реалистичке фазе, или пак дела жена писаца. Ту се такође скреће пажња на знатно шири компаративни контекст српског реализма од уобичајеног (поред немачког, француског, руског, помињу се и мађарски, али и амерички реализам), као и утицај превода на оригинална књижевна дела.

Друго потпоглавље посвећено је историјско-социолошком оквиру и етнографској грађи српског друштва друге половине 19. века, где се уочава знатно већа тензија између модерних (либерално-западних) и традиционалних, патријархалних (источних) утицаја, поготово од 1881. године, када се формирају прве политичке странке. Иако је структура тадашњег друштва форсирала све врсте патријархалних повластица, ипак се профилишу поједини друштвени феномени као што су учитељице-књижевнице (Д. Гавриловић), односно оперске певачице, глумице-књижевнице (М. Гргурова), које на сложенији начин приказују привилеговане мушке родне улоге, али и нове друштвене идентитете женских ликова.

Треће потпоглавље „Феминистичка критика универзитетског канона и „објективности“ интерпретативног ауторитета“, као и четврто „Феминистичке критичко-теоријске праксе читања“ имају, независно од предмета дисертације, општу важност када је реч о феминистичком подривању универзитетског канона читања и вредновања. Феминистичке теоретичарке су од осамдесетих година 20. века својим писањем о објективности, валидности и одговорности мушких ауторитета изазвале својеврсну кризу интерпретације. Она је у англоамеричким и европским релацијама, као и у српској науци о књижевности (у овом случају код истраживача реализма) значила доказивање хипотезе о књижевном канону, који је конструисан тако да занемарује одсуство женских писаца и тиме штити патријархалне норме, сходно „структури ауторитета“ (Кејтлин Б. Џонс), који одређује опозицију подређености и доминације, и тиме учвршћује дихотомну стереотипизацију.

Сукоб културног поља са постојећом нормом читава се и у различитим облицима интелектуалне академске мизогиније. Насупрот томе, феминистичке критичарке читају реалистичку прозу и анализују јунакиње са становишта тзв. читалачког савеза, опирања или одметања од текста, усмеравајући фокус ка за проблемским и контрадикторним местима, која ће им помоћи у „раскринкавању“ стварне пишчеве идеологије и бројних стереотипа.

Пето и шесто потпоглавље „Методологије феминистичких тумачења репрезентације родова“ и „Нова разумевања идентитета“ истичу у први план новија тумачења динамике породичних односа у патријархалној заједници (односи отац-кћер, мајка-син, супружници, браћа и сестре), показујући да су њихови ликови знатно сложеније обликовани и често родно нестабилни, за шта ће ауторка касније наћи низ сјајних примера у српској реалистичкој прози.

Завршно потпоглавље прве целине рада упознаје нас с општим правилима методолошких принципа типологије разврставања, што ауторка преузима из социолошких истраживања Кенета Бејлија (1994) и Вилијема Крофта (1990, 2003, в. нав. сек. литературу). Они се односе на технике класификације приликом креирања тзв. „идеалног или ултимативног“, односно „конструисаног типа“ (према М. Веберу), чија је превасходна улога да истакне велики број варијабли и успостави три нивоа стварности: концептуални, епмиријски и операционални ниво или ниво индикатора. На основу овакве типологије, феминистичка перспектива помаже да се димензија типологије ликова прошири и обогати извођењем родно специфичних подтипова, подупирујућих/периферних, односно главних/представљених типова.

Централно друго поглавље рада, како је већ истакнуто, односи се на сложену мрежу интерпретативних односа између успостављених идеалних и конструисаних типова „приватног“ и „јавног патријархата, чиме се ствара двострука оптика између онога што би било феминистички пожељено и онога што је реалност патријархалног друштва. Уједно се на овај начин критички преиспитују досадашња недостатна, па и погрешна тумачења мушких и особито женских ликова српског реализма (Скерлић, Недић, Деретић, Вученов, М. Николић, Д. Иванић, итд.). У том смислу, С. Томић указује да су идеални ликови еманципованих мушкараца и жена веома ретки, док су бројнији типови ликова који представљају њихову девијацију. У идеалне типове „приватног патријархата“ важно је истаћи потпуно одсуство експлицитно еманципованих мајки, наспрам којих стоји низ девијантних типова мајки. То у довољној мери потврђује и незавидан положај синова и кћери, препуштених на немилост својих већином ауторитативним очевима. С друге стране, постоје и такви типови мајки, маћехи (К. Цветковић), који је представљен као пожељан, хуманији ауторитет друштва (Игњатовић-Софија Кирић, Матавуљ-мајка из Матавуљеве „Поварете“, Лазаревић-Марица, ликови жена из прича Милеве Симић и Милке Гргурове, ћерке и сестре (Д. Гавриловић).

Уз то, ликови еманципованих мушкараца (ујаци, очеви, мужеви), присутни су у прози Ј. Игњатовића, С. Матавуља, Д. Бандић, Д. Гавриловић, итд. Притом је закључено да књижевнице фокус приповедања и другачијих културних норми углавном везују за главне носиоце „приватног патријархата“, чиме се ствара и јача противтежа бројним ауторитативним очевима, који су одбијали да школују синове (Игњатовић, Ранковић). Посебна пажња у оквиру овог типа посвећена је побуњеним синовима и кћеркама, као и трансродном типу сина (Шамика Кирић), који вреднују и нову културну норму мајке.

У идеалне, пак, типове „јавног патријархата“ спада низ женских ликова учитељица, интелектуалки и списатељица поменутих жена писаца, као и примери код Игњатовића, Сремца или Лазаревића.

Из овог првог потпоглавља ауторка даље изводи тзв. конструисане типове „приватног и јавног патријархата“, који представљају централни ток и тенденцију у прози српског реализма. Њена кључна одлика је психо-физичко насиље коју поједини тип/лик спроводи

над другим типом, а то се пре свега генерише из фигуре оца, односно неравноправне расподеле моћи у тако структурисаној породици патријархалног српског друштва. Ово је можда, у аналитичком смислу, и најзначајнији део дисертације јер се на примерима наших водећих мушких и женских писаца деконструишу фигуре очева, мужева, али и мајки, маћехи и осталих припадника уже и шире породице који судбину својих укућана подређују својим склоностима (насилничким, коцкарским, алкохоличарским, сексуално-девијантним). У препознавању оца као историјског и идеолошког конструкта, феминистичка критика разликује и раздваја мушку доминацију очева или мужева унутар породице и ван ње, тако да уместо крвне везе у таквим породицама много више доминира подређеност чланова очевој (социјално-економској и финансијској) моћи. Такође, економско наслеђе којим се очева поседничка моћ флукутира сталешки и класно, у друштвеном смислу преноси доминацију пре свега на породичне чланове мушког рода, синове и мужеве кћерки, односно зетове.

Као аутентичног представника социјалног романа кандидаткиња наводи Јакова Игњатовића и његову уметничку деконструкцију тадашњег српског патријархалног друштва (у Аустругарској или у Краљевини Србији, свеједно). Игњатовић је заслужан за креирање ликова очева тиранина, злостављача и силеција (романи *Милан Наранџић*, *Васа Решипект*), ауторитарног оца (Софроније Кирић-*Вечити младожења*; Макса Свилокосић-*Трпен спасен*, Петар Мргудић-*Патница*), као и Лаза Лазаревић (Митар из приповетке *Први пут с оцем на јутрење*), Драга Гавриловић (Раде Драгић из *Девојачког романа*), Јанко Веселиновић (Алекса Алексић и Милош Севић - *Хајдук Станко*), Светолик Ранковић (Марко Радоњић-*Горски цар*), Стеван Сремац (чорбаци Замфир –*Зона Замфирова*), Борисав Станковић (ефенди Мита и газда Марко- *Нечиста крв*). Код Игњатовића посебно, наспрам пара отац-син, успоставља се и релација мајка-ћерка, која исто тако може бити погубна. У том контексту, ауторка посебну пажњу посвећује досадашњим, како каже „идеолошким, патријархалноцентричним, са мизогиним тенденцијама“ тумачењима Лазаревићевих приповедака (Недић, Скерлић, Марковић, Николић, Деретић, Иванић, Живковић, Јерков), за разлику од другачијих супротних полазишта које је у нацрту оставио Милан Богдановић (1952). У свим поменутих истраживањима занемарује се кључи лик супруге/мајке Марице, а наратор наглашава да су због деспотског понашања оца сви укућани патили (139).

С друге стране, на Игњатовићеву политизацију брака као присиле и еманципованог брака као избора на основу узајамне љубави и слободе, надовезује се феминистичка визура Драге Гавриловић, код које се тематизује сукоб ауторитивног оца и побуњене кћерке. Ову проблематику сваки на свој начин обликују и Веселиновић, Сремац, Станковић и Ранковић.

Када је реч о широкој скали подтипова мајки, мр Светлана Томић такође оповргава тезу о стереотипу мајке као „пожртвоване родитељке, покорне супруге и вредне домаћице“. Конфликтна места мајчинства у прози српског реализма указују на низ девијантних подтипова, као што су полудела мајка (Ника Грујић Огњан, Ј. Веселиновић) мајка-чедоморка (Грујућ Огњан, Ранковић) платонски инцестуозна мајка (Лазаревић) до мајке, т.ј. снахе које свекар злоставља и одузима јој дете (Станковић). У центру ових ликова мајки налази се и мајка-закон која следи патријархалну улогу подређену мужу (Игњатовић, Сремац, М. Гргурова). Такође постоји и класа ауторитарних мајки, које кваре срећу и уништавају животе својим синовима и кћерима. У Игњатовићевој *Патници*, пак, реч је о изграђивању позитивног односа између мајке и кћерке, јер показује својеврсно „културно признање“ женске љубави према мајци (Л. Иригарај).

Конструисани типови „јавног патријархата“ представљени су нужно редуковано, са нагласком на оним класама, слојевима, занимањима, која репрезентују патријархалну норму (свештенство, државни чиновници, трговци, занатлије, радници – оба рода) као и онима који представљају одступање од патријархалне норме (уметници, глумци, оперски

певачи, писци, учитељи – оба рода), као и ликови који представљају Другост у најширем смислу: расно и национално другачији типови, телесно и ментално поремећени типови, итд.

У закључку се наглашава да на обимном анализованом узорку српске реалистичке прозе није потврђена уврежена академско-критичка слика о идеализовању патријархалне породице, већ сасвим супротна општа тенденција. И мушки и женски писци представљају породицу и односе унутар њених чланова као трагично и одбојно моделовање друштвених односа у малом. Потврду о књижевном „раскринкавању“ патријархата као репресивног система ауторка налази у постојању бројних типова и њихових варијабли женског и мушког пола, који су се противили деспотској природи очева и мужева, али и женама које су несвесно или свесно репродуковале патријархално насиље.

Рад се окончава обимном примарном и секундарном литературом на српском и енглеском језику (294-312).

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији **уз напомену:**

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

Монографије

A New Understanding of Laza K. Lazarević's Story: „To Matins with Father for the First Time“ and One Hundred Years of the Interpretative Norm (Ново разумевање приче Лазе К. Лазаревића *Први пут с оцем на јутрење* и сто година интерпретативне норме) - у преводу Косаре Гавриловић и Вишеслава Симића на енглески, који се до краја 2012. припрема за штампу код *Slavica Publishers, Bloomington, Indiana, USA*, страна 178
Потврда о публикавању приложена.

Радови у међународним часописима

- „The Contributions of Svetolik Ranković to the Structural Development of the Serbian Novel”, *Serbian Studies*, Vol. 22, 2008, No. 1, 17-35;

- „Draga Gavrilović (1854-1917), the First Serbian Female Novelist: the Old and New Interpretations“, *Serbian Studies*, Vol. 22, 2008, No. 2, 167-189.

- Две врсте *Писама из Солуна*: феминистичко истраживачко новинарство Јелене Ј. Димитријевић наспрам непоузданог извештавања Бранислава Нушића о феминизму“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књ. 59/ св.3, 2011, 621-638.

- Тања Крагујевић, *Plavi sneg*, KOV, Vršac, 2008 (WORLD LITERATURE TODAY, Oklahoma, USA, January-February 2009, Vol. 83, no. 1, p. 73-74;

- Марија Шимковић, *Kinovar*, Narodna knjiga, Beograd, Srbija (WORLD LITERATURE TODAY, Oklahoma, U.S.A., September-October 2008, Vol.82, no.5, p. 75-76

- Valzhyna Mort, *Factory of Tears*, Copper Canyon, 2008 (WORLD LITERATURE TODAY, Oklahoma, U.S.A., May/June 2009, Vol.83, no.3, p.71-72

- „Преписка Јелене Ј. Димитријевић са њеним сарајевским издавачем Исидором Ђурђевићем“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, у штампи до краја 2012. Потврда приложена.

- „Приче српских класика Лазе К. Лазаревића и Иве Андрића: два примера патријархалностереотипног конструисања ликова девојчица“ (*Детињство*, Нови Сад), у штампи до краја 2012. Потврда приложена.

- Преведена и допуњена верзија рада на српском „Драга Гавриловић (1854-1917), прва српска романијерка: стара и нова тумачења“, *Profemina*, у штампи до краја 2012.

Потврда приложена.

Радови у међународним зборницима (у штампи до краја 2012.)

„Нов културни идентитет српских књижевница, њихов допринос босанскохерцеговачким листовима и култури крајем 19. века“ у зборнику радова представљених на међународном научном скупу: Први босанскохерцеговачки славистички конгрес, 26-28.В 2011, Сарајево (БиХ).

„The Travel Writings of Jelena J. Dimitrijević: Feminist Politics and Privileged Intellectual Identity“ (zbornik grupe naučnika o srpskom modernizmu, na engleskom jeziku, predviđenim za Brill Academic Publishers, Leiden, Boston and Tokyo).

Приложене потврде.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

На основу темељно анализираних и вреднованих појединачних делова докторске дисертације мр Светлане Томић можемо закључити да њено истраживање и методолошки приступ представљају својеврсни „коперникански обрт“ у тумачењу српског реализма, који је свесно радикалан, јер жели да што јасније осветли промену досадашње читалачке и академске парадигме. Почетни циљ истраживања подразумевао је укључивање прозе жена писаца, било као ауторки, било као главних јунакиња/типова српске реалитичке прозе (пре свега у делима Драге Гавриловић). Такође, непобитно је доказано да су типови књижевних јунака оба рода изузетно разгранати и комплексни, било да подржавају или веома често оспоравају стереотипне улоге, особито када је реч о конструисаним ликовима приватног и јавног патријархата. Академска норма је често идеолошки и површно тумачила патријархално насиље као својеврсну „патријархалну идилу“, чија неадекватност, посебно после анализе дела Јакова Игњатовића, Лазе Лазаревића, Јанка Веселиновића и делимично С. Ранковића и Б. Станковића, показује да су и мушки канонизовани писци неадекватно протумачени и идеолошки прочитани.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

НАПОМЕНА: Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

По обухвату примарне литературе (књижевних извора српског реализма: појединачних дела, изабраних и сабраних дела и књижевне периодике и превода страних писаца на српски), али и изузетно квалитетне и интердисциплинарне секундарне литературе (историја и теорија књижевности, компаратистика, феминистичка критика, теорија о класификацији типова, социолошки, педагошки и етнографски списи), мр Светлана Томић је на сложен и оригиналан, а научно аргументован начин задовољила критеријуме који су неопходни за израду успешне докторске дисертације. Креативно укрштајући неколико методолошких равни, она је луцидном и иновативном анализом женских и мушких ликова српског реализма дала својеврстан нацрт не само за будућа истраживања овог раздобља српске књижевности, већ и за сложено, динамично раздобље (пост) модерне српске књижевности 20. века.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
НАПОМЕНА: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање.
1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци
4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања
1. Дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме. 2. Дисертација садржи све битне елементе. 3. Докторска дисертација представља оригиналан допринос науци због доследно и креативно примењених методолошких поступака који, иако полазећи из родне перспективе представљања јунака и јунакиња српског реализма, не занемарују социо-културне (теорија о типовима и класификацији), књижевноисторијске, компаративне и наратолошке одлике овог феномена. Такође, на нов начин су истумачени већ поменути канонизовани мушки писци српског реализма, уз увођење једног значајног броја жена писаца, чиме је умногоме измењена досадашња патријархалноцентрична слика, која је много више производ конструкта академске критике, него стварне књижевне праксе аутора и ауторки. 4. Докторска дисертација нема битнијих недостатака који би утицали на резултате истраживања.
X ПРЕДЛОГ:
На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:
- да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана
- да се докторска дисертација враћа кандидату на дораду (да се допуни, односно измени) или
- да се докторска дисертација одбија
- да се докторска дисертација мр Светлане Томић „Типологија јунака и јунакиња у прози српског реализма из родне перспективе“ прихвати, а кандидаткињи одобри одбрана.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

др Бојана Стојановић Пантовић,
редовни професор, ментор

др Сава Дамјанов, редовни професор

др Славица Гароња-Радованац, ванредни професор

др Радослав Ераковић, доцент

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење, односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.